

Ој Србијо, буно међу народима...

Зар је било ко могао да поверује да ће немирна Србија остати мирна у овој години протеста и демонстрација?

Сви који су помислили да је северна Африка далеко – преварили су се. Варница је доскочила до комшилука, Хрватске, а како се ватра пренела из Туниса на Египат, тако би и на Балкану ствари могле да функционишу по принципу спојених судова.

Нисам сигуран да ће најслабије карике ЕУ, пре свега Бугарска, остати имуне на овај вирус који је заразнији и смртоноснији од свињског и птичјег грипа заједно и за који ће се тешко у скорије време пронаћи вакцина.

Дакле поред хроничне економске Србији следи и акутна криза-политичка.

Сви који су помислили да је северна Африка далеко – преварили су се. Варница је доскочила до комшилука, Хрватске, а како се ватра пренела из Туниса на Египат, тако би и на Балкану ствари могле да функционишу по принципу спојених судова.

Тога су свесни и власт и опозиција.

Гонг је означио почетак борбе, ринг је јако узак, судије нема и у првој рунди следи испитивање снага. Протести који су се са северне Африке полако пренели у Европу одговарају опозицији. То им је додатни ветар у леђа јер је снажан аргумент да је

изласком на улице могуће променити ствари у друштву и натерати власт на послушност.

Друго, ово је задња година владе која има шансу да буде прва демократска влада која је издржала цео мандат.

То је поен који треба зарадити у првој рунди.

Ако влада распише превремене изборе, тиме показује своју слабост, нехармоничност у својим редовима и неспособност и неозбиљност да од народа затражи ново поверење.

Са друге стране, то је значајан капитал за опозицију јер тиме заузима бољу стартну позицију на пит-стопу, што у тешкој и неизвесној трци какву сви предвиђају може бити и пресудно.

Власт ће покушати да кризу са Млађаном Динкићем минимализује, да последице санира бацањем акцента на друге теме (преговори са Приштином, кандидатура за ЕУ, Телеком, социјални дијалог...), да Владу покаже као тим са визијом, као кормилара који у ова бурна времена брод није довео до луке, али је барем спречио превртање и бродолом, иако ће прећутати да највећи таласи тек долазе.

Када се заврши прва рунда, кренуће се у предизборну кампању. Њен квалитет одредиће и изборне резултате.

Ова предизборна кампања биће знатно другачија од претходних. Године 2006. и 2008. догодио се преседан, лидер опозиције, тада радикал, затражио је од својих противника да воде пристојну и фер кампању, без увреда и тешких речи, што је донекле и увело привидни политички фер-плеј у Србију.

Тада је то одговарало и опозицији и позицији. Демократама јер су знали да у таквим околностима имају највеће шансе за победу, а радикалима да они, а не ДСС, постану

кључни изазивач власти.

Ове три године владања „семафор“ коалиције прошле су у покушају стабилизације опозиције. Знало се да ће окосница бити напредњаци, али било је питање ко ће им се пре избора придружити.

Направљена је смеша која је нејасна, несолидна, аморфна. Четничког војводу подржава Мирин скојевац

Александар Вулин за чије власти је расписана потерница за Богољубом Карићем са Миланком, плус бивши фармер Марјан Ристичевић, плус Јошка Броз, плус Двери, плус навијачи...

Тешко је од тога направити нови Савез за промене, јер не постоји заједничка политичка платформа, нити искристалисани модел којим ће се Србија трансформисати и постати праведније и функционалније друштво.

Противник је исти, енергија и незадовољство у народу полако тињају, међународни моменат је погодан, све су то предиспозиције, али не и гаранти.

Власт ће овог пута играти без рукавица, сада њој одговара прљава борба, те се у овој предизборној кампањи очекују бројни ударци испод појаса. Обе стране имају већ спремне играче за то, али обе стране имају и стаклену браду коју ће гардом и сталним уласком у клинч покушавати да сакрију и такве нокаут ударце ескивирају.

Ова предизборна кампања биће знатно другачија од претходних. Године 2006. и 2008. догодио се преседан, лидер опозиције, тада радикал, затражио је од својих противника да воде пристојну и фер кампању, без увреда и тешких речи, што је донекле и увело привидни политички фер-плеј у Србију.

Слаба тачка ове владе је њена, до јуче, најслабија карика – однос са Г17. Он је још увек нејасан и о њему се већа и преговара.

Сувише су дуго у власти да би сада уверљиво одглумили опозицију, а и премало је времена да се уживе и да им та улога легне. Такође, кад год су рушили владу, имали су резервну варијанту, то јест већинског партнера који их је чекао за будућу коалицију (из ДОС-а ка ДСС-у 2004, од ДСС-а ка ДС-у 2007).

Сада су и сами свесни да излазе на политичку ледину где шипају немилосрдни ветрови, готово огољени иако покушавају да се огрну капутом регионалних феудалаца.

Да би изградили предизборни идентитет, морају наћи и свог противника и свог савезника.

Ако ће за противника имати ДС, то је дупло голо, штети и њима и ДС-у јер остају без постизборног партнера, а пола критика несвесно упућиваће на свој рачун.

Ако ће за противника имати опозицију, себе ће морати да покажу као власт, а онда се поставља питање онаквог начина изласка из владе и тиме носе ону хипотеку која ДС претвара у сопствену заслугу и са тим кредитом иде на изборе. Та Ахилова тетива демократа мораће да се увуче у дебели панцир јер ће отровне стреле опозиције бити немилосрдне.

Прљаве послове власти одрадиће радикали и донекле ЛДП, партије које ће својим екстремизмом на различитим половима покушати да пређу цензус.

Питање Шешељевог повратка и његова освета „отпадницима“ Николићу и Вучићу биће главна тема радикалске кампање. Они су свесни да су на платформи издајници-патриоте неколико пута добро пролазили на изборима, зашто сада мењати проверену тактику.

То ће бити демократски крошеи са леве и десне стране, а своје младе лавове (Шутановац, Ђилас), гладне и амбициозне, чуваће за одлучујући аперкат. Ко се покаже као чвршћа песница биће озбиљан претендент за Тадићевог наследника.

У опозицији за песничење биће задужен ветеран у томе, носилац појаса готово свих федерација у супертешкој категорији – Велимир Илић. У томе ће му се придружити и Александар Вулин и Миша Вацић и Бошко Обрадовић и сви они ликови који једино имају за сврху да одузму власти пар процената, а којих ће напредњаци после победе моћи неосетно да се одрекну.

Слаба тачка ове владе је њена, до јуче, најслабија карика – однос са Г17. Он је још увек нејасан и о њему се већа и преговара.

Власт има још једну слабу тачку. Оба пута и на председничким и на парламентарним изборима победа је извојевана уз несебичну помоћ мањина.

Како ће се овог пута поставити Мађари и Санџаклије може бити од пресудног значаја. Да ли ће демократе имати довољно политичког капитала да са једне стране избегну маневар ЛДП-а и Чанка и њихов договор са Мађарима око Статута Војводине и предизборне коалиције, и са друге стране купе мир у Санџаку чије кључеве држи непредвидљиви муфтија Зукорлић, остаје да се види.

То је политичко залеђе демократа, њихов меки стомак, та питања треба решити пре уласка у ринг и време за тешке компромисе, који поводом тога предстоје, полако истиче и ради против ДС-а.

Наравно, не искључују се тајни договори или припреме за преговоре, јер би објављивањем таквих активности сама власт најавила изборе, а то јој никако не би ишло у прилог.

После прљаве и заморне предизборне кампање излазност ће бити мања него на

претходним изборима (2008), али довољна да победник има легитимитет да уђе у Немањину 11.

Али, по свему судећи, тог победника тамо ће унети на носилима, свог у модрицама, сломљеног носа, затвореног ока, знојавог, унакаженог, који тешко да ће имати снаге да се обрачуна са реалним проблемима који Србију оптерећују. Њему ће одбројавање почети много пре завршетка избора и почетка владавине. Неће му ране ни зацелити, а изазивач, још прљавији, још суровији, бациће му још влажну рукавицу у израњавано лице и чекаће га на реванш.